

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 62.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813791520/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

selv, og som det var ham, der havde Ansvaret for dem, bliver det altid betragtet som Arrogance og Indbildskhed, aldrig som en Ytring af Kærlighed, hvilket det dog er. Der ligger en sørgelig Characteristik over den almindelige Menneskekærlighed i Gains Ord: „Er jeg min Broders Vogter?“ Ja vist er Du saa, og derfor skal Du forsvare for Gud, ikke alene det Onde, Du selv tilføjer ham, men ogsaa det Du udelukkende og uafhjælpsomt seer paa at Andre gjøre ved ham. Enhver af os er sin Broders Vogter, og vee os, dersom vi ikke frit tør løfte Diet mod Himlen, naar den evige Kærlighed kræver os til Regnskab for ham.

Og dog seer Du roligt paa hvorledes Løgn og Uretfærdighed hersker i Verden, og kæmpe for at slaas Sjælens ihjel, Du veed at selv Frihedens hellige Navn misforstaaes og misbruges, saa det bliver et Vaaben i Tilintetgørelsens Haand, og et Skjul for Despotiet, Du seer Millioner af Dine Brødre gaar tilgrunde i Kampen for Sandhed og Ret — og Du betragter det som en anden Comedie, finder at „det er en interessant Tid at opleve“ — men at det i mindste Maade kommer Dig ved, at Du kunde have andet at gjøre, end at juble i en Sopha og see til, falder Dig naturligvis aldrig ind. Hvorfor ere vi da Mennesker, uden for at deltage i Menneskehedens Kamp og Interesser? — Kansee for at lave Mad og stoppe Strømper!

Er da aldrig den Tanke opstaaet hos Dig, at det

ogsaa er Dig, der kæmpes for, da Du som Menneske bliver belagtig i Følgerne af hoer Frihedens og Retfærdighedens Seir, at om Du lever paa en Tid, som kaldes oprøst, og i Forhold til Fortiden virkelig ogsaa er det, da har denne Oplysning kostet Menneskeheden uhyre Offere, og den Frihed hvori Du lever og udtviler Dig, er erhvervet med Tab af saamange af dine Medmenneskers Lykke og Fred. Har Du da ingen Taknemmelighed i Din Sjæl, ingen Gædsfølelse, at Du saaledes modtager Følgerne af Seiren, (Du, som end ikke i Tanken har været „med“) en saa dyrekjøbt Seir, uden at noget Onske rører sig i Dig om at gjengjælde. Du modtager alt hvad der tildeles Dig af Kampens Udbytte med en skjodesløs Mebladenhed, som om det egentlig var Dig der udviste en Naade, ved at række Haanden ud derefter.

„Men hvad skal jeg gjøre? — Hvad kan jeg udrette til Gavn for Menneskeslægten?“ udbryder Du vel, dersom Du har gjort mig den Gæde at høre paa mig. — Du har vel Ret i at Din Indbydelse kun er ringe, at det Du kan give fast er for litet at regne, mod alt hvad Du har modtaget, men noget har Du dog at give, og det er ret beset baade det meste og det mindste et Menneske nogenstunde har offret for en Sag — sit Hjerte! Lær Menneskeheden saavidt muligt at kjende, elsk den, lev med den lid med den, — da kommer Virksomheden af